

A korosztály dicsérete

*közöttetek érzem jól magam mai harmincasok
mozdulataitokat megértem szavaitok az én szavaim
és hűsek a letisztult gondolatok melyeket hoztok
elpergett évtizedek föllombosodott ifjúsága alól
s mint világégések megmaradt reménykedésének fiai
nemes egyszerűséggel nyúltok a friss kenyérhez
természetes igényetek a szavak turbékoló szabadsága
fületekben már nem dobolnak indulók égő hangfoszlányai
mozgalmi sokk nem üt meg titeket két infarktus között
hogy csúszsatok még valamit az érdes ranglétrán fölfelé
a kompromisszum öreges diadalával
hősködésbe pólyált megalkuvásra még nincs szükségetek
jöttök bölcsen leintitek a zöld mutatókkal útba lendülőket
hallgatjátok csöndesen a nektek zuhogó idő robajait
melyek mögött falak omolnak gyanakvás nyüszít
s meghalnak a brossúrákba stencilezett hamis tételek
a terror főpapjai a félig emésztett múlt a rossz agitátorok
nyugalmatok érthető hisz ti szövitek majd az ezredév hangulatát
és ti állítjátok élére e hánykolódó század tanulságait
míg meg nem borítják őket nyomunkba szegődő indulatok
melyek szelével elszálllok veletek én is osztóva az enyészeten
nagy misztikus hegyek kékülő vonulatain túlra*

ZALÁN TIBOR

Hidegpróza

(„X. Y.” Sziveri Jánosnak)

*a föld forog nélkülünk velünk
(egyszer úgymint bekövetkezünk)
forog a sárgolyó némán és gyászban
megbújik a szög és kussol a zsákban
ragrímek rögrímek — az élet alom
tücsök zizeg. talán. fülel a birodalom
?irodalom? a papír hallgat*

*a verssor pontatlan a strófa néma
a költői oeuvre csak pinatéka
s fölépül mit rombolni s romlik
mit építeni tervezett az elme
köt a megértett végzet fegyelme
romlásban nem tart meg más csak a forma*

*zajongva tülekednek véres helyünkre
a senkik — — —*

— gyűlik a guano langyos halomba

*hideg van barátom. fázom
már nem pofázom annyit mint rég s hogy
új nagykabátra telik
boldogan horkolok éjfélről reggelig
csak álmomban nehéz álomom és
ragyog mint holdfényben a fejsze
szégyellem hogy bajt hoztam védtelen fejedre
no csak aludj. mindegy. u.-ban is betakar a század
könyvekbe kerül majd kilyukadt gyomrod
fontoskodva idézik honfoglaló májad
asszonyod fálnak fordul mint a vékonyodó eszme
édesbús fény hull részeg kezedre
ablakod előtt irtózva rázzák pestises
lombjukat a fák*

*mondj jóéjszakát. és kész van. ennyi.
emigrálj vissza anyaszült magadba
nem a fejed gurul (ne félj) még a porban
nyugodj csak egy elejtett félig rohadt alma
s a jobb kor mely után buzgó imádság epedez
még nincs itt. de eljön. eljön és lefejez
mit akarsz hát? nincs kinek odaadnod magad?
az élet él s a firhangok mögül kidagad*

az éle tél — fölhasítja beesett oldalad

*no aludj csak. mindegy. u.-ban is betakar a század
álmod fényes legyen: rádgyújtották majd házad
álmod könnyű legyen: kilopták
fejed alól illatos éjszakádat
éhséged elől kényesen elzárja áruit a bolt*

*ketten maradtatok a hold és te — még
ketten vagytok — te és a hold*

*?a birodalom? (tücsök zizeg) fülel talán
az élet alom rögrímek halmazán
ragrímek — kussol a szög megbújik a zsákban
néma a földgolyó. gyászosan fordul a sárban
(mondod egyszer itt. majd bekövetkezünk)*

a történet íródik nélkülünk. velünk